

Het is met Billy niet best gesteld. Hij zit behoorlijk met zichzelf in de knoop maar wat moet hij nu doen? Die ruzie zit hem niet lekker. Ontegenzeggelijk is het zijn schuld. Hij had al veel eerder eerlijk moeten zijn, maar durfde het niet. En telkens weer deed hij niet wat hij had moeten doen. Eerlijk zijn, dat verdient toch iedereen! Waarom heeft hij er zo'n behoorlijke puinhoop van gemaakt? Maar eerlijk zijn, is niet altijd even makkelijk. Nee, soms is het het moeilijkst wat een mens kan doen. Je wilt toch je dierbare niet kwetsen en toch...

Hij weet echt niet meer hoe hij dit moet oplossen. Hij zal daarmee mensen niet alleen kwetsen, maar ook in verwarring brengen. Kon hij maar met zijn beste vrienden praten, maar zoals ook zijn familie dit niet weten, weten zijn beste vrienden dit ook niet. En wat moet hij doen aan het publiek van zijn band The Four Bees? Zal hij de band moeten verlaten, omdat hij zo'n leugenachtig figuur is? Allemaal vragen, die hij niet kan beantwoorden, maar ook aan niemand kan stellen. Wat een gore klote zooo!

Rico Cox ziet dat Billy niet echt meedoet aan het gesprek. En dat is eigenlijk al een tijd zo. Er is iets met hem, wat hij niet deelt met zijn vrienden en met zijn manager van de band. Hij besluit dan ook om Billy te gaan praten zonder een afspraak te maken. Hij loopt gewoon Billy's bedrijf binnen en meldt dat hij met Billy moet spreken. Het duurt een minuut of twintig, maar daar maalt hij niet om. Dan gaat de deur open en staat Billy in de deuropening. Verbaasd staat hij Rico aan te kijken.

'Wat doe jij hier?'

'Ik moet je iets vragen. Maar kan dat onder vier ogen?'

'Natuurlijk, geen probleem.'

Billy nodigt hem uit zijn kantoor binnen te gaan en te gaan zitten.

'Vertel, wat is er aan de hand?', vraagt Billy met een gespannen stem.

Alsof hij weet wat Rico komt doen.

'Dat wil ik ook weten, Billy.'

'Hoezo?'

Billy houdt zich op de vlakte en doet net of hij geen benul heeft van wat Rico komt doen.

'Hoe bedoel je dan? Ik snap er niets van.'

'Je bent stil de laatste tijd en ik zie dat je worstelt met iets.'

'Nee, hoor. Er is niets.'

'Nu moet je ophouden. Kom op, vertel. Wat is er met jou aan de hand, want er is wel degelijk iets?'

Billy zucht eens diep, heel diep. Komt er nu al iemand verhaal halen? Wat moet hij nu zeggen. Hij weet het niet. Alles op tafel gooien of eerst het zelf zien uit te vechten? Rico ziet duidelijk dat hij ergens mee zit en niet weet hoe hij dit moet zeggen tegen hem. Het is een poosje stil tussen die twee. Dan besluit Billy toch om iets prijs te geven.

'Uhm, er is wel iets, maar ik kan je niet alles vertellen. Er is iemand bij betrokken, die dit eerst moet weten.'

'Ja, en nog wil je dat "iets" niet prijsgeven?'

'Het is lastig, Rico.'

‘Zijn de meeste dingen in het dagelijks leven niet lastig?’

‘Misschien wel.’

Omdat Rico maar blijft aandringen, vertelt Billy hem het hele verhaal, ondanks dat hij dit liever eerst had uitgevochten met degene, waarmee hij ruzie heeft. Rico is een goede luisteraar en als het gesprek vordert, begrijpt Billy ook wel, dat hij al een vermoeden had. Uiteindelijk toch opgelucht, dat hij het met iemand heeft kunnen delen, ontstaat er een ruimte in zijn hart. Rico verklaart, dat hij al zoiets vermoed had en dat hij alvast een verklaring zal samenstellen voor als Billy daar klaar voor is. Met een dankbaar hart nemen ze afscheid en maant Rico hem om zijn geheim zo snel mogelijk met zijn familie en ook met zijn vrienden te delen.

‘Het komt wel goed, Billy. Zeker weten.’

Maar daar is Billy niet echt van overtuigd. Maar laat het maar gaan.

Op de repetitie van de band bij Barto’s huis merken zijn vrienden, dat hij erg stil is.

‘He man, wat is er met jou?’, vraagt Barto hem.

‘Niets’, zegt hij dan zogenaamd verbaasd.

‘Niets’, merkt Bri dan op. ‘Maak het toch even.’

En weer probeert hij verbaasd te reageren, maar blijkbaar faalt hij enorm, want ze kijken hem allemaal aan alsof hij iets zegt, maar niet meent. Dat klopt natuurlijk wel, maar toch wil hij niets bekennen. Maar na nog wat aanhoudende frases, wil hij toch iets bekennen.

‘Ik heb ruzie met iemand en dat zit mij niet lekker.’

‘Ruzie?’, vraagt Brad dan.

‘Ja, ruzie.’

‘Jij hebt echt nooit met iemand ruzie.’

‘Dus wel.’

Nu kijken zijn bandleden elkaar aan alsof hij vertelt dat hij iemand vermoord heeft.

Waarop Bri haar reactie geeft.

‘Met wie dan?’

Billy haalt zijn schouders op en meent daar beter niets op te zeggen. En daarop reageert Brad weer.

‘Waarom vertel je niet met wie?’

‘Omdat het jullie niet aangaat.’

Maar nu zijn ze met zijn drieën sterker, dan Billy zichzelf voelt.

‘Met wie dan?’

‘Met mijn vriend Rusk.’

Barto trekt bij zijn antwoord zijn wenkbrauwen omhoog in een vragende vorm, zoals alleen Barto dat kan doen.

‘Gek, waarover dan?’

En weer haalt Billy zijn schouders op en ook weer houdt hij zijn lippen stijf op elkaar. Omdat ze doorhebben, dat Billy toch niets gaat vertellen, houden ze op, na elkaar even aangekeken te hebben. Billy laat heel zachtjes zijn adem los. Terwijl hij niet eens door had, dat hij zijn adem in hield. Hij is zo opgelucht dat ze gaan repeteren, dat hij bijna in lachen uit wil barsten. Maar daar heeft hij geen enkele reden voor en dus laat hij dat maar snel achter zich. Nu merken de anderen wel, dat Billy nu niet bepaalt met zijn gedachten erbij is, want herhaaldelijk geeft hij een verkeerde noot aan. Het is vreemd, raar en abnormaal. Het is zo’n ongewone reactie, dat ze bijna toch meer

willen weten, maar na zijn weerwoord en zijn nietszeggende antwoorden, laten ze hem maar zijn gang gaan.

Eenmaal weer thuis zit Rusk op de bank. Ze kijken elkaar aan, maar zeggen niets. Beiden weten echt niet meer wat ze moeten zeggen om de boel weer op gang te helpen. Er is ook geen sprake van een soort van begroeting. Nee, het zit niet goed tussen hen. Rusk verwijt hem van alles en wil niet toegeven. En als hijzelf ook niet toegeeft, dan kon het wel eens zo zijn, dat Rusk weggaat, zich terugtrekt uit zijn bedrijf en misschien ook elkaar nooit meer zullen zien. Toch ergens vindt Billy, dat hij niet anders kan. Alhoewel...

Hijzelf is nu juist degene, die niet wil toegeven en dat heeft hijzelf in de hand. Maar omdat hij dat zo moeilijk vindt, gebeurt er ook niets wat het beter maakt. Hij haat deze ruzie, maar kan zich niet over die hele grote drempel helpen. Hij loopt door naar zijn kantoor om zich in zijn werk te begraven. Maar van werken komt niet veel terecht, zoals eigenlijk al vanaf het begin van hun ruzie. Hij is afgeleid en zijn concentratie waar hij altijd zo trots op was, is compleet verdwenen. Hij zit dan ook maar te zitten en geen transactie wordt uitgevoerd. En als dan ook nog zijn moeder belt, is het einde helemaal zoek. Zijn moeder heeft door dat hem iets mankeert, maar weet niet wat. Rusk heeft hij niet zo vaak mee genomen naar zijn ouders, dus ze kennen hem ook niet zo. Ze weten wel, dat Rusk in zijn bedrijf werkt, maar verder weten ze niets van hem. En dat kan hij zichzelf alleen maar verwijten. Alleen zichzelf. Maar zijn moeder is niet gek, ze heeft door, dat er iets is. Haar zoon is somber, schijnbaar ergens boos over. Zo goed kent ze haar zoon nu ook wel weer. Maar na een paar nietszeggende onderwerpen haakt ze af en zegt hem goed op zichzelf te passen. Maar ook als hij ergens over wil praten, dat ze er voor hem is. Billy broemt maar wat en verbreekt dat ook direct de verbinding. Zijn moeder vertelt zijn vader, dat Billy somber is en boos, maar dat hij er niets over wil vertellen. Zijn vader maakt dan de opmerking, dat hij wel ruzie zal hebben met zijn vriendin Aimée. Maar zijn moeder gelooft dat niet. Ze proeft duidelijk een ander soort probleem. Iets waar hij haar nog nooit een opmerking over gemaakt heeft. Ze kent al haar kinderen zeer goed en weet dat al haar zoons anders reageren op hetzelfde onderwerp.

Als Billy weer uit zijn kantoor komt, gaat hij op de bank zitten naast Rusk, die daar nog steeds zit en zich niet lijkt te hebben bewogen. Billy pakt de hand van Rusk vast, maar doet zijn mond niet open. Hij kijkt hem ook niet aan, alsof hij zich schaamt. Maar hij weet ook compleet niet meer hoe hij zich moet gedragen. Niet tegenover Rusk. Van opzij ziet Billy dat Rusk hem wel aankijkt, onderzoekend. Rusk wil alleen maar dat Billy hem erkent als zijn vriend, niet meer, maar zeker niet minder en vooral aan zijn familie en de leden van de band The Four Bees. Ondertussen trekt Billy Rusk's hand op zijn schoot en zucht heel diep. Rusk is niet van plan als eerste het onderwerp aan te snijden. Hij vindt het Billy's taak om dat te doen. Hij heeft het niet veroorzaakt, hij is Billy's geheim, het is niet andersom. Rusk komt eerlijk uit over zijn geaardheid en Billy niet. En dat is de eis van Rusk om het de familie en vrienden van Billy te gaan vertellen. En daar gaat hun ruzie over, nergens anders over. Maar omdat Billy dat geheim van zijn eigen geaardheid altijd verborgen heeft gehouden, moet hij ook maar over die brug komen. Billy's band The Four Bees wordt steeds groter en groter en Rusk snapt dan ook wel, dat Billy dit niet groots wil brengen, niet aan zijn publiek. Het is en blijft een privé dingetje. Natuurlijk wil Rusk het ook niet dat hij het aan de grote

klok gaat hangen, maar nu Billy Aimée erbij heeft gehaald om zand in de ogen van zijn familie en beste vrienden te strooien, vindt Rusk het de hoogste tijd om zijn geardheid uit te spreken en daarmee Rusk te erkennen als zijn vriend. Zijn partner, zijn vriend voor het leven. Maar daar is schijnbaar Billy behoorlijk van geschrokken. Na zeker een half uur zwijgend naast elkaar te hebben gezeten, begint Billy langzaam een gesprek met Rusk.

‘Uh, uhm, god wat zwaar zeg.’

Rusk zegt niets en doet ook niets om Billy erbij te helpen en laat het hem zelf uitzoeken. Billy heeft een probleem en niet hijzelf. En na nog zeker een een minuut of tien gaat Billy eindelijk verder.

‘Ik zit fout, Rusk.’

Zijn wenkbrauwen optrekkend, kijkt Rusk hem aan.

‘Ja.’

‘O, man, ik ben niet echt goed bezig.’

‘Nee.’

De zeer kortaf bevestigingen van Rusk maken het Billy niet makkelijker, maar dat is denkt Billy dan ook helemaal zijn bedoeling. Rusk helpt hem niet en laat hem op zijn manier het zelf uitzoeken.

‘Ik hou echt van je, schat.’

Billy tracht Rusk goedmoedig te stemmen, maar het brengt hem niet veel verder. Rusk is niet van plan hem tegemoet te komen. Hij laat hem alles zelf uitvechten. Het is tussen elke zin van Billy en de volgende steeds weer een tijd stil, alsof hij echt niet weet hoe hij de impasse tussen hen moet beslechten. Nu Rusk zich verder ook stil houdt, wordt het steeds meer dat Billy zich een slecht mens voelt. Hij worstelt en is op zoek naar de juiste woorden, maar die lijken maar niet te willen komen. Er schiet hem niets, maar dan ook niets te binnen. Dan opeens kan Rusk het niet meer aanzien.

‘Hou je echt van mij? Want zo voelt het namelijk in het geheel niet. Ik ben tenslotte jouw geheim.’

Die laatste zin valt niet goed bij Billy, maar aan het gezicht van Rusk te zien bij hem ook niet. Rusk zijn gezicht is gepijnigd. Het doet zeer bij Billy, dat hij zijn lieve vriend zoveel pijn doet.

‘Ja, ik hou van je en je bent mijn geheim. Dat is iets wat ik niet wil voor jou, mijn geheim zijn bedoel ik.’

‘Maar ik ben het wel.’

‘Ja’, het wordt zo zacht gezegd door Billy, dat Rusk hem even aankijkt, maar hem wel verder laat worstelen met zijn gevoel en wat hij moet zeggen om hun ruzie te beslechten.

‘Je bent voor mij de ware, maar ik weet ook, dat ik daar niet naar handel of dat wel zo is.’

‘Nee’, Rusk’s stem is afgemeten en zijn “nee” wordt zo kort gezegd, dat de pijn van Rusk in Billy overvloeit. Rusk hoeft er niet bij te zeggen “je handelt er inderdaad niet naar”, want zijn “nee” was heel duidelijk. Dan trekt hij ook nog zijn hand terug en legt deze op zijn eigen schoot en kijkt dan ook nog de ander kant op. De tranen lopen over zijn wangen en Billy voelt zijn pijn in zijn hart. Maar weet nog steeds niet hoe hij hem moet vertellen, dat het wel goed zou komen. En hoe het dan wel goed zou komen. Nee, Billy is de weg kwijt. Hij staat op en loopt met tranen in zijn ogen weg van Rusk. Rusk zijn diepe zucht hoort hij niet eens, want hij is de deur al uit.

In zijn auto gezeten bij zijn te bouwen huis, waarin bouwbedrijf Lowry bezig is om aan de buitenkant de laatste dingen te doen. Daarna gaan ze binnen aan de gang, maar aangezien Billy niet weet wat Rusk wil, kan hij daar helemaal nog niets over zeggen. Ze zijn zover van elkaar verwijderd momenteel, dat de afstand tot elkaar wel langer lijkt dan de Golden Gate Bridge in San Francisco. Dan opeens wordt er op zijn raam getikt. Het is Barto en die kijkt hem nogal vreemd aan. Billy doet zijn raam open.

‘Hey man, wat zit je nu hier?’

Maar omdat Barto dondersgoed ziet, dat zijn vriend daar zit met tranen in zijn ogen, snapt hij ook wel weer, dat het niet zo goed gaat. Billy geeft geen weerwoord en kijkt verder naar het huis.

‘Wanneer ga je verhuizen?’

Billy haalt zijn schouders op en zegt zachtjes: ‘Weet niet.’

Barto vindt dat Billy wel in een hele vreemde stemming is, waardoor hij bang begint te worden.

‘Kom je even binnen?’

Maar Billy schudt zijn hoofd en start zijn auto en rijdt zonder ook maar iets te zeggen weg. Naar huis toe, maar waarom eigenlijk. Heeft het nog wel zin? Hij komt er maar niet uit. Daardoor verdwijnt hij naar het eetcafé en eet daar aan de bar. Zonder te laten weten, dat hij niet thuis eet, maar hij denkt bij zichzelf dat Rusk hem wel niet zal verwachten. Hij drinkt nogal veel alcohol en de eigenaar laat hem niet zelf rijden, als hij naar huis wil gaan en eist zijn sleutels, belt een taxi en zet hem erin, want hij blijkt al zo dronken te zijn, dat hij dat niet meer zelf kan. Tevens zorgt de eigenaar dat de taxi betaald is, zodat Billy daar zich niet druk om hoeft te maken. Hij zet het gewoon op de rekening.

Eenmaal thuis kan Billy de sleutel van de voordeur niet in het slot krijgen. Rusk, die hoort dat iemand een sleutel in het slot tracht te krijgen, doet de deur open. Maar als hij Billy ziet klungelen zo dronken als hij is, wordt hij nog bozer dan hij al was.

‘Natuurlijk, dronken tor. Hoe heb je dit kunnen doen, lul? Ga maar naar bed in de andere slaapkamer. Ik wil je niet zien vannacht.’

Het is dat Billy zo dronken is, dat hij de snerende toon niet eens meer hoort, maar anders had hij zich nu al geschaamd. Zonder ook maar een woord te wisselen, strompelt hij naar de logeerkamer en valt neer op het bed. Zonder zich uit te kleden valt hij meteen in slaap. De volgende ochtend wordt hij wakker met scherpe hoofdpijn en een zeer droog mond. In de badkamer ziet hij zijn verlopen kop en dan begint de schaamte te komen. Hij heeft zichzelf veel aangedaan. Maar Rusk nog veel meer. Die zal niet blij zijn en zeker niet gelukkig, dat hij zijn verdriet heeft verdronken. Na een douche, waarbij hij zich iets beter begint voelen, loopt hij naar beneden. In de keuken maakt hij iets te eten voor zichzelf. Zijn humeur is tot het nulpunt gedaald. Hij is echt verkeerd bezig, dat is hem wel duidelijk geworden nu. Als hij de woonkamer binnenloopt, ziet hij Rusk met zijn laptop zitten. Hij kijkt even op, maar zijn gezicht spreekt boekdelen. Teleurstelling is groot bij Rusk en het maakt de maag van Billy onrustig en gespannen.

‘Sorry Rusk, ik ben behoorlijk over de scheef gegaan.’

‘Ja, dat ben je.’

‘Ik schaam mij diep, schat en ik moet het goed met je maken.’

‘Dat moet je zeker.’

Rusk komt hem verder niet tegemoet, dat begrijpt Billy wel. Hij moet hun relatie in orde brengen niet Rusk.

‘We gaan het samen komende zondag vertellen bij mij familie en daarna moeten even kijken wanneer we het bij de band gaan doen.’

Billy kijkt Rusk aan met een beschamende blik en hoopt op de reactie van Rusk, die hem aanstaart. Maar er komt geen reactie alleen maar een knik van zijn hoofd. Rusk vindt niet dat hij hoeft te reageren, omdat Billy dat zo graag wil, maar eerst maar eens moet afwachten of wat Billy beweert ook daadwerkelijk gaat gebeuren. Hij is duidelijk erg wantrouwend. Maar dan wil Rusk zich toch nog wel even laten kennen.

‘Tot je het iedereen verteld hebt, slaap je op de logeerkamer en niet bij mij’

Bij Billy beginnen de tranen te komen en hij laat ze ook maar gaan, want het doet zo’n pijn, ongelooflijk veel pijn. Rusk heeft zich omgekeerd en loopt weg en laat Billy zijn eigen sores oplossen. De indringende pijn is zo enorm, dat Billy door zijn knieën zakt en op de grond tegen de muur aan op zijn kont terecht komt. Met zijn hoofd op zijn knieën huilt hij met lange gierende halen. Dan hoort hij in de verte een deur en begrijpt dat Rusk weggegaan is. Het huilen duurt lange tijd en na een minuut of veertig heeft hij geen tranen meer over en is zijn keel zo droog, dat hij naar de keuken kruipt en zich aan het keukenblad omhoog trekt. Met bibberende handen pakt hij een glas uit de kast boven het aanrecht en doet de kraan open en vult het glas. Met beide handen houdt hij het glas vast, omdat anders geen water in het glas blijft, maar over zijn handen zal worden gegoten of over zijn shirt. Het duurt even voordat hij op een normale manier het glas aan zijn lippen heeft kunnen krijgen en kan drinken. Hij is compleet in shock.

Na een uur of zo is Rusk nog steeds niet teruggekomen en Billy begint enorm te balen. Hij is zo bang, dat Rusk hem niet meer vertrouwd en wegblijft. Niet meer terugkomt. “O nee, alsjeblieft kom terug. Ik hou van je. Ik maak het goed”, dit zijn de zinnen, die maar door zijn hoofd gaan. Tegen een uur of vier moet hij nodig weer aan het werk en besluit dat dan ook maar te doen, want iets anders kan hij niet verzinnen. Hij probeert zich te concentreren en maakt gelukkig nog enige goede deals. Maar zijn hoofd is een warboel met allerlei scenario’s waarbij Rusk niet meer bij hem terugkomt. Daarom alleen al kan hij niet bedenken wat er gebeurt als Rusk niet meer met hem wil omgaan en bij hem wil zijn. Zijn liefde voor Rusk is groot. Daarom ook dat hij beseft dat hij Rusk een groot onrecht heeft aangedaan en misschien zichzelf ook wel. Maar daar wil hij niet eens bij stil staan. Rusk is belangrijker voor hem dan hijzelf. Maar wel wil hij een beter iemand worden voor Rusk. Dat hij het verkloot heeft, weet hij dondersgoed en dat hij Rusk zekerheid moet geven over hemzelf, daar is hij wel van doordrongen. Hij zal blij zijn als hij alles heeft kunnen delen met zijn familie en vrienden. Misschien, heel misschien wil Rusk het hem vergeven. Wat zou dat fijn zijn.

Voordat Billy zich samen met Rusk zondag bij zijn familie kan gaan melden, moet hij eerst bij Aimée langsgaan, want hij moet haar vertellen dat ze zich niet meer hoeft voor te doen als zijn vriendin. Ja, dat, dat wordt hem heel erg verweten. Zo heeft hij zich achter haar verschuilt. Bij Aimée aangekomen, belt hij aan en ze laat hem binnen. Tim is op school, dus van hem hebben ze nog eventjes geen last.

‘Aimée, ik moet wat opbiechten.’

‘Ja, wat dan?’

‘Ik ga mijn geardheid aan mijn familie en beste vrienden vertellen en Rusk voorstellen.’

‘Okay, waarom zo opeens?’

‘Ik heb ruzie met Rusk over dat ik niet eerlijk ben.’

‘Dat snap ik wel, Billy, want dat ben je zo ook niet.’

‘Nee’, met een diepe zucht er achteraan slakend.

‘Ik moet eerlijk worden over mijzelf en dat betekent dat jij niet meer je rol hoeft te vervullen.’

‘Dat begrijp ik wel, hoor.’

‘Dat is fijn. Ik moet “sorry zeggen” tegen jou en je bedanken voor je hulp.’

‘Geen dank joh, en dat sorry, ik begrijp je wel een beetje. Het is lastig om eerlijk te zijn over je geardheid. Maar het is beter voor je, toch?’

‘Ja, dat is veel beter, maar ook heel eng.’

‘Daar kom je wel doorheen, hangt misschien ook wel een beetje af hoe ze gaan reageren.’

‘Ja, ik ben best bang.’

Ze praten nog een poosje met elkaar en hoe hij het wil gaan vertellen en dan gaat Billy terug naar huis. Dat was het eerste stap wat hij moest doen om zijn eerlijkheid te gaan toevertrouwen aan alle mensen, die hem aan het hart gaan. Maar bang blijft hij best wel. Als er maar niemand is, die geen contact meer met hem wil. Zeker niet zijn familie, die zijn hem zo dierbaar zijn.

Dan breekt de zondag aan, waarop Billy zijn familie wil gaan vertellen dat hij op mannen valt en niet op vrouwen. Maar eerst moet hij met Rusk zien te spreken, die heeft hem al sinds zijn dronken bui ontweken heeft en hij weet ook niet of Rusk mee wil gaan, zodat hij hem meteen kan voorstellen. Billy is als eerste beneden en na een uur komt Rusk de keuken in. Ze kijken elkaar aan en Billy wil zo graag hem omhelzen en vasthouden, maar bedwingt zich.

‘Ga je mee zo naar mijn familie?’

‘Wil je dat?’

‘Ja, dat wil ik, dan kan ik je meteen voorstellen.’

‘Okay, dan ga ik mee.’

‘Kunnen we elkaar omhelzen en vasthouden?’, vraagt hij aarzelend.

Maar het is niet direct dat Rusk antwoord geeft en dat maakt Billy bang. Ze blijven elkaar aankijken en Billy blijft maar hopen op een antwoord wat een “ja” inhoudt. Maar hoe langer het duurt, hoe meer hij bang is dat het antwoord “nee” is. Hij ziet het

gevecht op het gezicht van zijn vriend, maar weet hij dat hij beter zijn mond dicht kan houden.

‘Ja.’

Bijna maakt Billy een sprongetje van het antwoord van Rusk en snelt naar hem toe. Ze staan best lang tegen elkaar aan, maar zeggen niets en doen ook niet wat ze normaal doen, zoals kussen en elkaar vastpakken op plekken waar ze elkaar graag vastpakken. Wel de armen gewoon om elkaars middel, maar veel meer doen ze niet. Wel ontsnapt Billy een grote zucht, die Rusk wel degelijk voelt, zelfs in zijn hart. De afgelopen dagen waren een grote verschrikking, die ze beiden niet meer willen meemaken in de toekomst. Hopelijk kunnen ze dat voortaan beter doen. Tegen de middag kleden ze zich om, omdat ze beiden een joggingbroek met een oud shirt droegen en daarmee kunnen ze niet bij zijn familie aankomen. Niet dat ze ook maar iets zullen zeggen, maar ze willen toch goed voor de dag komen. Zeker Rusk, die gaat kennismaken. Met een bang hart stapt Billy in de auto en gaat Rusk naast hem zitten. Nu komt de waarheid en hoe die ontvangen zal gaan worden.

Bij zijn ouderlijk huis stappen ze uit en gaan door de deur naar binnen. Billy roept dat hij er is.

‘Hoi hoi, ik ben er.’

Meteen verschijnt zijn moeder en kijkt verwonderd naar Rusk. Maar Billy wil maar meteen vertellen wat er aan de hand is, want anders trekt hij het niet.

‘Kom mam, eerst naar binnen’, zegt hij dan maar snel tegen haar.

In de huiskamer van zijn ouders zitten zijn vader en zijn twee broers. Hij stelt Rusk eerst gewoon voor en stelt zijn familie aan hem voor.

‘Goed, ga eerst allemaal eens zitten, want ik moet iets vertellen.’

‘Daarvoor hoeven we niet te gaan zitten hoor’, beweert zijn vader dan.

Maar Billy houdt vol, zelf neemt hij direct daartoe het voortouw, zodat de anderen hem volgen.

‘Uh, ik moet jullie iets vertellen. Iets heel belangrijks. Ik wil graag niet onderbroken worden, voordat ik ermee klaar ben. Goed?’

“Ja goed” en “prima” zijn de antwoorden, die hij krijgt en als ze allemaal zitten, begint hij.

‘Ik val op mannen.’

Hij laat de bom dat ook maar meteen vallen, zonder introductie of wat dan ook.

‘Rusk, hier is mijn vriend, mijn partner en de ware voor mij.’

Gek genoeg valt niemand hem in de rede en laat hem verder vertellen.

‘Ik ben al homo vanaf mijn vijftiende, zestiende of zo. Althans sinds ik het zelf begreep waarom ik meisjes niet zo leuk vond. Maar waarom ik er niet eerder over gehad heb, omdat ik meer dacht dat er iets aan mij mankeerde. Iets wat mijn broers niet hadden, want het was al snel duidelijk dat jullie wel degelijk op vrouwen vielen. Het werd eigenlijk steeds lastiger om het erover te hebben en daarom liet ik het maar zo. Maar dat is nu net hoe het niet hoort te gaan. Rusk en ik hebben de laatste week een enorme ruzie gehad over dit.’

Hij wijst met zijn handen naar Rusk en hem en Rusk laat hem het verhaal ook helemaal zelf doen en geeft verder geen weerwoord. Omdat Billy niet verwacht had, dat Rusk zich hierin zou mengen, laat hij hem ook niets zeggen. Hij moet het doen, hij alleen. Maar als hij dacht dat hij veel tegengas zou krijgen, komt hij bedrogen uit. Ook

vertelt hij dat Aimée meegewerkt te hebben aan zijn bedrog en dat hij dat betreurt. Maar dan. Zijn moeder verbaast hem nog het meest. 'Eindelijk', zegt ze dan. 'Eindelijk, kom je er voor uit. Ik wist het allang al en ik denk dat wij het allemaal al wisten of niet?' Met een éénstemmig "ja" wordt daarop het antwoord gegeven. Billy pakt de hand van Rusk en slaakt een opgeluchte zucht. Er wordt gelachen en meteen pakt zijn moeder Rusk vast en heet hem welkom in de familie. Zijn broers nemen Billy ertussen en beweren tegen Rusk dat hij een enorme gek is en je op hem moet letten. Zijn vader heeft nog niets gezegd, maar als er een stilte valt, dan pas geeft hij een reactie. 'Mijn zoon en Rusk, ik hoop dat jullie gelukkig zijn met elkaar en misschien dat jullie ook een mooi leven zullen beleven, zoals mijn vrouw en ik samen hebben. Dat is iets wat ik voor jullie toekomst zou willen wensen.'

Rusk heeft tot nu toe nog geen reactie gegeven en laat het gelaten over zich heen gaan. Dan vertelt hij over zijn eigen familie, maar dat verhaal is niet zo geweldig. Zijn vader wil hem niet meer kennen en zijn moeder doet wat zijn vader wil, dus die is ook afgehaakt. Alleen met zijn halfzusje heeft hij nog contact. Maar Billy's moeder is altijd close met haar kinderen en zal hun altijd bij zich willen hebben, zo vaak als maar kan. Ze zegt dan ook tegen Rusk, dat hij haar best "mam" of "mama" mag noemen als hij daar aan toe is. Maar Rusk weet nog niet zo goed wat hij daarop moet zeggen en houdt daarom zijn mond maar dicht. Het wordt een gezellige middag en avond, want ze blijven eten bij zijn ouders.

Eenmaal weer thuis vraagt Billy zachtjes of dit was wat hij wilde en of hij het goed gedaan heeft. Benieuwd naar het antwoord zegt hij maar verder niets meer en wacht in spanning af.

'Ja, dit wilde ik en het is goed.'

'Slapen we weer bij elkaar dan?'

'Ja, maar of alles meteen weer als voor onze ruzie was, dat kan ik je niet vertellen.'

'Dat snap ik wel. Laten we het rustig aan doen dan?'

'Okay, prima, rustig aan.'

'Hoe vond je het nu bij mijn ouders?'

'Lieve mensen wel en aardig. Volgens mij hadden ze niet echt problemen met dat je op mannen valt?'

'Nee, dat hadden ze niet. Mijn moeder zei later in de keuken, dat ze het al langer vermoedde.'

Al pratend nemen ze de dag door en gaat Billy nog even door het stof door zijn onverzettelikheden om uit de kast te komen. Als ze naar de slaapkamer gaan en zich uitkleden, wil Billy Rusk in zijn armen sluiten en eens lekker stevig kussen. Maar Rusk wil het wat rustiger aandoen. Maar al snel gaat het zoals het altijd gaat tussen hun twee en wordt er stevig gekust en gestreeld. Ze laten elkaar klaarkomen en vallen daarna al snel in slaap. In elkaars armen! Later in de nacht wordt Billy wakker omdat Rusk zijn mond zich weer over zijn lichaam voelt gaan. Ze verwennen elkaar, zoals mannen alleen maar kunnen en na een lange vrijpartij douchen ze nog lekker samen, alsof ze allebei elkaar enorm gemist hebben. En dat voelen ze allebei. Billy is gelukkig, dat ze elkaar weer hebben gevonden.

De volgende dag wordt er weer gewerkt, zoals normaal en met elkaar zonder ruzie en verdere problemen. Rusk is een goede investeerder, zo hebben ze elkaar ook

ontmoet. Op een conferentie, waarbij nieuwe technieken werden ontplooid en nieuwe ontwikkelingen werden besproken. Beiden zeer vooruitstrevend, konden elkaar meteen vinden in elkaars ideeën. En omdat Rusk net zijn baan kwijt was geraakt door wanbeleid van de eigenaar, die het liefst alleen zijn eigen zak vulde, dan die van zijn cliënten. Omdat Billy zijn band, The Four Bees, steeds belangrijker vond, kon hij wel iemand erbij gebruiken, maar daarvoor moest Rusk wel verhuizen en zo geschiede het. Nu bleek, dat Billy heel goed mensen kan inschatten, want Rusk was een hemelse aanwinst voor zijn investeringsbedrijf. Rusk kan heel goed inschatten hoe een bedrijf zich ontwikkelt in de markt. Met een behoorlijk grote precisie. Billy's bedrijf werkte zich zo nog hogerop in de markt van de investeringen. Belangrijke mensen die al rijk waren, wilde via hem nog rijker worden. Maar daar wringt voor Billy nu de schoen. Hij wil mensen graag helpen rijker te worden, maar niet de rijke mensen nog rijker maken. Nee, de gewone mens, die een klein beetje geld over hebben en die willen investeren om er iets leuks mee te kunnen doen. Die mensen en alleen dat soort mensen wil hij graag vooruit helpen. Daarom dat elke vriend of vriendin van zijn eigen vrienden en die van familie wil hij graag helpen. Nu hijzelf rijk genoeg is, geeft hij ook graag geldt weg, aan goede doelen. Zoals laatst aan het kinderkankerfonds, waar hij met zijn band had opgetreden en leuke dingen heeft gedaan met muziek maken. Dat vond hij helemaal geweldig en nu had hij een partner, die dat soort dingen met hem ook graag wilde doen. Samen konden ze wel eens aan hele fijne en geweldige initiatieven meehelpen. Het was jammer, dat Rusk er die dag niet bij kon zijn, omdat hij graag hem erbij had willen hebben. Maar zijn band weet nog helemaal niets over Rusk. Zijn geheim! Alleen nog voor zijn vrienden en dat moet hij ook nog recht zetten. Tot dát hij het heeft rechtgezet, zal Rusk nog wel eens niet zo blij zijn. Hij zal dat eerst nog recht moeten zetten, voordat hij zijn partner volwaardig zijn partner en zijn man kan noemen. Het geval wil, dat de band aan het eind van de week weer eens een barbecue geeft bij het huis van hun allen. O ja, het huis, daar moeten ze dan na de barbecue maar eens in grote vaart zich mee bezig houden. Ja, ook dat moet hij nog rechtzetten, want ze hebben dan wel samen besloten om daar een huis te bouwen, maar sindsdien is Rusk er nog maar één keer geweest. Verborg en in geheim. Weer zijn geheim! Hij wordt helemaal gek van zijn geheim en het waarom hij dat zo wilde. Hij heeft zoveel spijt van die keuze, die hij toen gemaakt heeft, dat hij nu zo'n rot gevoel eraan overgehouden heeft. Het is destructief geweest en heeft Rusk heel veel pijn gedaan. Zoveel pijn, dat die pijn Billy nu ook begint te voelen. Hij was gewoon heel bang, dat mensen hem zouden veroordelen en de band niet meer wilde horen of zien of beiden. Zelfs zijn familie, terwijl ze hem nog nooit ook maar iets hebben aangepraat als hij anders zou zijn. Nee, zijn familie heeft hij ook veel pijn gedaan, om er niet voor uit te komen. Gelukkig hebben ze Rusk met open armen ontvangen. Nu zal hij er alles aan moeten doen om Rusk helemaal in zijn gemeenschap op te laten nemen, zonder ook maar een enkele restrictie. Eerder zal Rusk hem niet meer terug willen hebben.

Op naar weer een repetitie van de band. The Four Bees hebben een goede band, maar sinds een poosje is Billy degene, die niet meer de vriend lijkt te zijn, die hij altijd was geweest. Maar waarom dat nu niet meer zo is, dat weten zijn goede vrienden niet. En daar willen ze vandaag graag achterkomen, want er is al bij zoveel gelegenheden al zo vaak zijn afwezigheid of korte bezoeken geweest, dat ze nu wel eens antwoorden willen. Als Billy binnen komt wandelen, dan kijken ze hem allemaal

verwachtingsvol aan. Barto is de eerste, die de vraag gaat stellen, die de anderen graag willen horen.

'Billy, wat is er met jou aan de hand, de laatste maanden, want je bent tegenwoordig als je al komt, snel weg of je komt helemaal maar niet meer.'

Billy, die deze interventie niet zag aankomen, is zo verbouwereerd, dat hij niet weet wat hij moet zeggen. Eigenlijk wil hij nog steeds niets zeggen, want bij de barbecue wil hij zich pas overgeven aan de waarheid, niet eerder. Hun partners zijn er niet bij nu, dus...

Maar ze houden aan, alle drie. Dan opeens zegt Bri iets, wat hem even op zijspoor zet. 'Heeft het iets met Aimée te maken?'

Die vraag overvalt hem. Het is er één, die hij niet wil beantwoorden, niet nu. Met een gespannen gezicht kijkt hij hen aan, maar wil nog steeds niet zeggen. Brad, Bri en Barto zien zijn gepijnigde gezicht en zijn verstarde houding en snappen niet waarom hij zijn mond niet open doet.

'Nou, kom, Billy, wij willen nu wel eens weten wat er aan scheelt.'

Het is Brad, die zijn mond wel open doet en in een afwachtende houding staat, waarop Billy toch echt iets moet gaan zeggen, want schijnbaar komt hij er niet mee weg als hij niets vertelt.

'Uhm, jongens, toe. Ik, uh, wil best iets vertellen, maar kan dit alsjeblieft wachten tot vrijdag bij de barbecue? Alsjeblieft?'

'Okay, prima, maar waarom eigenlijk.'

'Ik beloof echt alles uit de doeken te doen, maar niet eerder. By the Way, ik neem een vriend mee.'

Hem allemaal aankijkend, zien ze zijn vastberadenheid en zeggen hem te wachten tot vrijdag, maar dan ook echt verwachten dat hij alles op tafel neerlegt. Hij belooft dat te doen. Wel vragen ze hem nog wie die vriend is, maar ook daarover zegt hij dat bij de barbecue te vertellen. Na wat tegenstribbelen laten ze hem met rust en gaan over tot de repetitie. Binnenkort gaan ze hun eerste festival bezoeken en er moet nog van alles worden geregeld, ondanks dat ze een manager hebben, die best veel voor hen regelt. De playlist, want ze mogen een half uur spelen. Nu is een half uur niet veel, maar aangezien het een festival betreft, is dat nog redelijk veel voor een band, die nog niet zo bekend is. Maar ach ze mogen spelen, dus ze hebben geen reden om te klagen. Ze gaan dan ook voor de eerste keer met hun eigen vliegtuig. Hun eigen fucking vliegtuig! Zo bijzonder en zo raar eigenlijk. En iedereen, ook partners gaan mee voor dat hele weekend. Ook hebben ze kaarten kunnen krijgen voor een prikkie, omdat het familie betreft. Maar als ze die niet hadden gekregen, dan hadden ze gewoon de volle mep betaald om binnen te komen. Billy heeft voor Rusk ook een kaart laten kopen, zodat hij mee kan. Maar dat verhaal komt vrijdag wel. Billy is zo blij, dat zijn vrienden niet harder hebben gepusht om meer te vertellen, want hij was al bijna overstag gegaan. Maar hij is ook blij, dat ze daar niet telkens weer over beginnen. Zijn opluchting zal best zichtbaar geweest zijn, maar daar wil hij niet meer over denken. Hij is dan ook blij om ongeschonden uit de strijd te komen en weg kan gaan.

Dan gaat zijn telefoon en hij neemt op, omdat hij ziet dat het Rusk is. Hij houdt zich ietwat op de vlakte, omdat zijn andere vrienden hem staan aan te kijken. Ze zijn eigenlijk niet gewend, dat hij zijn telefoon opneemt onder de repetitie. Hij zegt zijn naam en probeert niet te laten blijken wie hij aan de telefoon heeft. Met wat Rusk hem vertelt, wil Billy niet laten weten hoe dat hem steekt en pijn doet. Rusk laat hem weten

tot vrijdag niet thuis te slapen en hem vrijdag te komen ophalen als ze naar de barbecue gaan. Zijn hart bonst in zijn oren met een oorverdovend geluid. Langzaam begint zich een hoofdpijn te ontwikkelen van buitengewone proporties. Als hij de verbinding verbreekt, ontsnapt hem een diepe zucht. Barto vraagt hem of er iets is, maar Billy weigert dit keer echt ook maar iets te zeggen. Hij moet vechten tegen zijn tranen, maar Bri ziet dat wel degelijk, maar heeft waarschijnlijk door, dat ze beter niets kan zeggen, want ze draait zich om en begint tegen de anderen te praten. Shit, wat een puinzooi. Vechtend om niet meteen de studio te verlaten, draait hij zijn lijf weg van de anderen. Na een half uur besluit hij weg te gaan in verband met zijn hoofdpijn, die steeds erger wordt. Bri, die al die tijd hem in de gaten heeft gehouden, omhelst hem en zegt hem dat ze van hem houdt. Waarop hij dan weer zegt, dat Kay, daar niet blij mee zou zijn. Ze lacht, maar gelukkig niet zo hard. Als hij wegloopt, bemerkt hij de blikken van zijn bandleden, die hem nakijken. Waarschijnlijk zullen ze zodra hij weg is wel over hem beginnen, maar het interesseert hem totaal niet. In de auto op weg naar zijn huis beginnen de tranen over zijn wangen te lopen. Hij heeft zoveel fouten gemaakt, dat hij zichzelf niet meer een aardig persoon vindt. Nee, hij is diep teleurgesteld in zichzelf en dus vermoed hij hoe teleurgesteld Rusk moet zijn.

Na wat gegeten en gerust te hebben, probeert hij zich weer op zijn werk te richten. Het is lastig en zijn hoofd laat hem nog steeds in de steek. Rusk komt schijnbaar vandaag niet en dus is hij alleen met al zijn zorgen. De concentratie is slecht en dat komt nu even niet uit. Hij moet echt bezig zijn met zijn werk en niet met zijn relatie, die hij behoorlijk verknald heeft. Later als hij in zijn bed ligt, kan hij niet in slaap komen. Zijn zorgen zijn groot en zullen pas gaan verdwijnen als het vrijdag is. Misschien. Hij weet het niet zeker. Hij hoopt. Hij wikt. Hij weegt. Maar daardoor komt de slaap nog steeds niet. Pas heel laat in de ochtend valt hij in slaap en slaapt dan ook meteen zo vast, dat als hij wakker wordt, weer een verschrikkelijke hoofdpijn heeft. Zijn ontbijt, onder normale lunchtijd voor de meeste mensen, gooit hij die voor de helft weg, want het smaakt hem niet. Gelukkig hoeft hij niet de repeteren. Maar hij is alleen, heel alleen en voelt zich eenzaam met zijn geheim. Waarom? Waarom toch?

Billy wil zichzelf niet verder naar beneden duwen in een soort van depressie en roept zich tot orde, zodat hij zich op zijn werk kan storten. Wel is hij bezorgd of Rusk op het werk zal verschijnen. Maar na een uur komt Rusk binnen, terwijl Billy bezig is met een telefoongesprek met een cliënt. Wel knikt hij met zijn hoofd naar Rusk, maar kan hem even niet hallo zeggen. Na een minuut of vijf kan hij eindelijk Rusk begroeten. Hij loopt naar hem toe en probeert hem te omhelzen, maar Rusk is afhoudend en wil hem niet toelaten. Het gezicht van Billy vertrekt somber.

‘Waarom niet?’

De vraag is met een angstige ondertoon gesteld.

‘Gewoon, omdat ik dat mag en kan.’

Dat is nu niet bepaald een antwoord wat Billy bevalt.

‘Ik ben toch nu eerlijk bezig of niet soms?’

‘Ja, maar alleen omdat ik dat wil. Wil jij dat ook?’

Rusk is niet bepaald vriendelijk tegen Billy en de norske vraag van Rusk ontstemt Billy enorm.

‘Natuurlijk. Ik weet echt wel, dat ik opener had moeten zijn, maar dat wil niet zeggen, dat ik het makkelijk vind.’

Daar reageert Rusk niet op en kijkt hem alleen maar aan. Van Rusk zijn gezicht is niet af te lezen wat hij nu denkt, maar Billy is niet gek, hij weet echt wel, dat hij het veel te lang heeft laten sudderen, alsof het uit zichzelf wel zou oplossen.

‘Kom, we gaan aan het werk. Er is genoeg te doen of wil je hier niet meer werken met mij?’

Schijnbaar is Rusk met zichzelf in gesprek of hij dat inderdaad wel wil. Daarom verbaast het antwoord van Rusk hem enorm.

‘Ja, laten we dat gaan doen. Ik ben niet van plan van het werk weg te blijven.’

Beiden zetten zich achter hun computers en beginnen van alles op te starten. Dan gaat Rusk zijn telefoon en neemt hij op. Het is een cliënt en hij zorgt voor het account van deze vrouw. Wat Billy niet weet, is dat deze vrouw al herhaaldelijk bezig is geweest Rusk te verleiden. Niet dat Rusk erop in gaat, maar ze is nogal opdringerig. Dat hoort Billy Rusk de vrouw te beweren, dat hij geen afspraak gaat maken met haar. Billy kijkt daarbij Rusk vragend aan, maar Rusk doet net of hij het niet ziet. Maar Rusk weet dat Billy niet van dit soort klanten houdt en daar vaak direct korte metten maakt. Daar is Billy heel goed in en hij kan zijn hulp in deze wel gebruiken, dus doet hij net of hij alleen op kantoor is en vertelt de vrouw, dat hij niet gediend is van haar avances. Hij vertelt de vrouw dat hij al een relatie heeft en nergens op in zal gaan. Dan opeens zet Rusk de telefoon op de speaker, want de vrouw blijft maar aanhouden. Meteen begint Billy zich ermee te bemoeien. Hij is behoorlijk streng en vraagt waarom de vrouw blijft aanhouden als ze al gehoord heeft, dat Rusk in een relatie zit. Of ze wil dat de relatie van Rusk beëindigd wordt? Maar de vrouw schrikt enorm, omdat Billy zich ermee begint te bemoeien en vraagt hem zich niet te bemoeien met haar gesprek met Rusk. Maar dan beweert Billy, dat Rusk niet voor niets zijn telefoon op speaker heeft gezet, zodat Billy kon meeluisteren. Het is tenslotte Billy's bedrijf en Billy wenst dit